

 Young Sánchez (1964),
de Mario Camus

19a Mostra Internacional de Films de Dones

Homenatge a Mario Camus

Record de Sidney Lumet

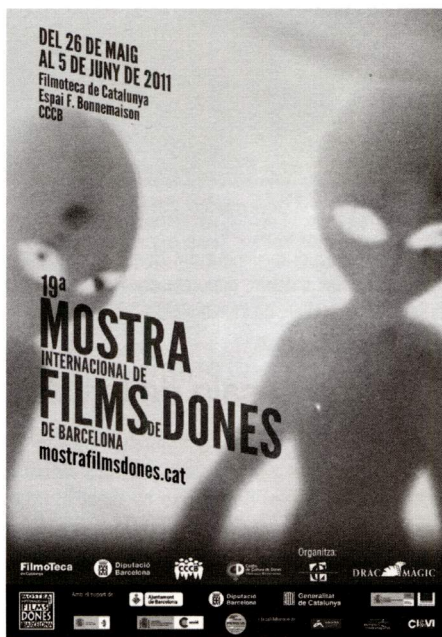
El film del mes

El documental del mes

Aula de cinema

19a Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona

Entre el 27 de maig i el 5 de juny, la Filmoteca de Catalunya obre les seves portes a la 19a edició de la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona. La col·laboració entre la Filmoteca i Drac Màgic, entitat organitzadora del certamen, es concreta enguany en la projecció a la sala de films arribats d'indrets com l'Índia, Mèxic, els Estats Units o Egipte, entre d'altres. Enguany, a banda de les seccions habituals del festival, la Mostra dedica un monogràfic a Cecília Mangini, la primera documentalista de la postguerra a Itàlia, amb la presència de la directora. A més d'aquesta cineasta, moltes de les directors dels films programats seran a la Filmoteca per comentar les seves produccions. Per a més informació sobre la Mostra, que s'inaugura el dia 26, consulteu: www.mostrafilmsdones.cat

 DRAC MÀGIC
TRAFICANT LA CULTURA
AUDIOVISUAL

Les produccions que presentem en aquesta dinovena edició de la Mostra tenen en comú la voluntat d'indagar sobre el temps de les imatges, un temps que es desplega en el mateix moviment de les imatges en la pel·lícula, a través del relat que les estructura o en la memòria que les imatges creen com a presència del que ha estat o com a evocació del que va ser.

La reflexió sobre la identitat femenina o sobre la representació de les dones continua present en els films d'aquesta edició, però ha variat la seva trajectòria. Actualment la crítica no es dirigeix a revelar cap veritat oculta en les imatges que ens han estat donades, ni a formular una veritat que posi en evidència l'artificialitat de la representació. No hi ha substitució del que és fals per allò veritable.

La crítica que ens proposen les realitzadores es basa en la vacil·lació constant entre la imatge i el seu sentit. Aquesta indeterminació dissol qualsevol certesa que immobilitzi les imatges a través d'unes significacions determinades o que fixi el seu discurs en una intencionalitat precisa. No hi ha credo ni doctrina sobre les imatges, sobre les seves veritats o els seus enganys. Hi ha mobilitat, trànsit, joc de possibilitats, correspondències i divergències, repeticions o diferències. Aquí radica la seva novetat.

En aquesta edició hi ha nombroses propostes que aborden el moviment de les imatges amb què s'escriu

el temps de la memòria, del present i del passat, i, en definitiva, de la nostra identitat.

Les realitzadores interroguen els gèneres cinematogràfics i les formes de narrar, mostren aspectes del present i del passat que no s'han visibilitzat, donen veu a les persones que no han estat escoltades, reescriuen les identitats sexuals i culturals des de noves perspectives, i indaguen en les possibilitats testimonials de les imatges, en els vincles que mantenen amb la realitat que volen mostrar i en la posició en què se situen l'espectador i l'espectadora respecte a la realitat que mostren.

En les diverses seccions de la programació trobem aquest principi d'indiscernibilitat que presideix el treball crític de les realitzadores i que, segons el seu camp d'aplicació, es concreta en una varietat d'opcions, tant les que afecten el cinema mateix com la visió que ens donen del món representat i de la seva identitat com a creadores. Les imatges que ens ofereixen, així com les paraules amb què podem anomenar-les, queden fora de qualsevol categorització i classificació que pugui anul·lar o disminuir la seva càrrega crítica.

La programació, com en cada edició, s'organitza en diverses seccions. **Panorama ficcions** inclou les darreres produccions de directors destacades com Kelly

Reichardt, Feo Aladag i Judith Colell. A **Panorama documentals** hi ha una gran variació pel que fa al tema i la durada. Es combinen documentals de directors com Kim Longinotto, Barbara Hammer o Lynn Herschmann amb altres realitzadores del nostre país, algunes amb una trajectòria consolidada, com ara Maria Ruido, i d'altres que realitzen la seva primera producció com Maria Zafra o les directors que han fet el curs sobre el documental creatiu que des de fa uns anys imparteix Belkis Vega al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. A **Clàssiques** hem seleccionat obres de Chantal Akerman, Ulrike Ottinger i Naomi Kawase, algunes de les quals han estat realitzades el 2010 i d'altres que remetien a treballs anteriors que han marcat la seva trajectòria. **El sexe dels àngels**, secció inaugurada fa tres anys, inclou una varietat de propostes que demostra aquest principi d'indeterminació amb què hem presentat el treball de les directors. En aquesta ocasió les qüestions formulades al voltant de les identitats de gènere inclouen aspectes com el lesbianisme, la transsexualitat, les dones musulmanes o l'orgasme femení.

El **monogràfic** està dedicat a Cecília Mangini, una destacada documentalista italiana que va treballar durant els anys de màxima esplendor del nou cinema italià, sorgit del neorealisme de la postguerra. Malgrat que ha obtingut un gran reconeixement a Itàlia i ha estat programada en els principals festivals internacionals, la seva obra és totalment desconeguda al nostre país.

No Wave és el nom que rep el moviment artístic que es va desenvolupar a la dècada dels 70 i principis dels 80 a Nova York. La radicalitat de les propostes s'expressa en la seva pròpia denominació, no són cap moviment, cap *wave*, i rebutgen qualsevol classificació. En el programa s'inclouen els treballs de diverses realitzadores que des del feminisme van intervenir en aquest no-moviment.

A **Militàncies de la memòria** diverses creadores indaguen en la memòria de les imatges, en les seves possibilitats a l'hora de construir nous significats de la memòria social i individual. La varietat d'opcions inclou des de la revisió de les imatges familiars de Maria Zafra a les filmacions enregistrades a Egipte per Amal Ramsis poc abans de la revolució del gènere d'aquest any. En totes les propostes hi ha la mateixa voluntat de qüestionar el que ens ha estat presentat com a memòria del nostre passat i del nostre present.

També ens parla de la memòria, de la seva refutació i elogi, el recull d'obres programat amb la col·laboració de Montse Romani i Virginia Vilaplana, amb el títol d'*Anomia*, terme que significa absència de llei o es-

